

„Už jsem myslel, že jsi s ním odjela a zapomněla na mě,“ uvítá mě Roman ve dveřích pokoje. „Ale pak jsem si řek, že mě bys tu možná nechala, ale auto určitě ne.“

Zmůžu se jen na lehký úsměv. Protáhnu se kolem něho a ztěžka dosednu na postel. Pohled mi padne na okno. Ve skleněných tabulích se odráží vybavení místnosti, má postava a Roman stojící nade mnou, ale já jako bych při spodním okraji viděla Štěpánův obličej.

„Musíme zatemnit,“ kývnu hlavou k oknu. „Je sem moc vidět.“

„Z lesa sem může koukat akorát tak divočák,“ namítne Roman, ale pak se natáhne přes pohovku a dvěma ráznými trhnutími přetáhne přes okno závěsy. Potom se zahledí se na mě. „Bylo to zlý?“

Přikývnu a schovám si obličej do dlaní. Slzy si nedají poručit.

Pružiny v matraci zavržou, když se usadí ke mně na postel. Obejme mě kolem ramen a já zanořím obličej do jeho hrudníku a obemknu paže kolem jeho zad. „Já jsem tak pitomá!“

„Díky za informaci,“ šeptne mi do ucha. „Zatím jsem věděl jen to, že jsi krásná, chytrá a sexy.“

Zvednu k němu oči. Jeho veselá tvář a povzbudivé mrknutí mne patrně mají přimět k úsměvu. Ale nedokážou to.

„Nezeptáš se, kdo to byl?“

„Pochopil jsem to.“ Prsty mi jemně otrě vlhké líce. „A taky jsem ho poznal. Byl to ten, co jsem tě s ním tenkrát viděl z balkonu.“

„Nevěděl o tobě.“

Přikývnutí znamená: I to jsem pochopil. „Ani já o něm,“ zkonstatuje. „Přestože jsem se ptal,“ připomene mi.

„Nechtěla jsem ti o něm říkat, protože mi bylo jasné, že vztah mezi mnou a jím stejně spěje ke konci. Jen jsem pořád nevěděla, jak mu to mám říct.“

„Až to zjistil sám,“ doplní za mě. „Nechtěl bych být v jeho kůži.“

„Je mi ho moc líto. Bral náš vztah příliš vážně, i když jsme vlastně byli jen na začátku... Ani... ani jsme spolu nespali...“

Vezme mou hlavu do dlaní a přidrží si mě v přímém pohledu. „Nemusíš mi nic vysvětlovat. Vím, co vědět potřebuju.“ Chvilku mě napíná, zblízka brouzdá svýma očima v mých. Připadá mi, že pátrá až uvnitř mé hlavy. „Vím, že mě miluješ.“

Zhrozím se. „Tys to slyšel?“

„Co?“

„To, co jsme si venku se Štěpánem povídali.“

Zasměje se. Znovu mě obejmě pevně kolem ramen a přitiskne k sobě. „Nepotřebuju nic slyšet. Já to přece poznám, Simonko.“

„Zbláznila ses, nebo co?!“

Přemyslův hlas mi zazní do ucha tak silně, že oddaluji sluchátko do přijatelnější vzdálenosti. Soudě podle toho, že nevolá na mobilní telefon, ale na pevnou linku do kanceláře, bude náš rozhovor zřejmě poněkud delší a byla bych nerada, aby mi v uchu po zbytek dne zvonilo.

Když je bratr takhle rozčilený, nezná míru v ničem, používá hrubá slova a nepřijemně ostrý tón a komunikace s ním je značně obtížná. Zvláště když člověk ani nemůže použít žádné argumenty na svou obranu, protože se zlobí oprávněně. Však se také na tuhle chvíli duševně připravuji už od toho trapného pátečního večera.

Vlastně jsem ji čekala dříve, ale Štěpán se nesnížil k tomu, aby se hned běžel vyplakat mému bratříčkovi na rameno. Řekla

bych, že se mu svěřil, až když se ho Přemek na nás dva přímo zeptal.

„Takovou sviňárnu bych od tebe nečekal, ségra. Myslel jsem, že seš rovná holka, a ty zatím uděláš podraz na nejlepšího kluka, co znám.“

„Přemku, mně je líto...“

„Přestaň s těmahle blbýma kecama,“ přerušil rázně mé kuňkání. „Chci vědět, co je ten tvůj objev zač.“

Dávám si načas a zvažuji slova. Nakonec řeknu: „Je to skvělej chlap a první mužský, kterého skutečně miluju.“ Zasluchnu nespokojené mlasknutí na druhé straně linky, a tak rychle dodávám: „Možná si říkáš, že jsem blbá a šlapu si po štěstí, ale já konečně vím, co od tohoto vztahu chci.“

Můj rozhodný tón zřejmě bratra zaskočil, protože nic neříká. Nejspíš není v takové ráži, v jaké by mohl být. Od chvíle, kdy se tu novinku od Štěpána dozvěděl, patrně už nějaká doba uběhla a on poněkud vychladl. Od ještě intenzivnější sprchy nadávek a výčitek mě pravděpodobně zachránila má dnešní ranní návštěva na gynekologii. Dorazila jsem do kanceláře možná pět minut před tím, než Přemek zavolal.

„Jsem šťastná, když jsem s ním. Dodává mi pocit bezpečí, jistoty a ohromnou životní energii. Štěpán je hrozně hodnej kluk, ale tohle... tohle nedokáže. Já konečně vím, že žiju a proč.“

Bratr ještě chvíli mlčí, pak si odkašle a pronese: „To jsou hodně silná slova.“

„Silná slova o silných citech. Já nic nedramatizuju, Přemku. Opravdu to takhle cítím.“

„Toho člověka, co s tebou takhle zamával, bych teda rád poznal,“ vysloví stále ještě se znatelnou dávkou pochyb.

Podvědomě registruji klepání na dveře. „Moment, Přemku,“ zakrývám dlaní mikrofon telefonu a nadechnuji se, abych zavolala „Dále“. Než to stačím udělat, dveře se pootevřou a kouká na mě Zdeňkuv obličej.

„Čau, já jen zjišťuju, jestli už jsi přišla,“ oznámí mi. „Teď jdu za Slonkem, a pak se za tebou stavím.“

Jednoznačně oznamovací tón. Co se tak zeptat, zda se mi to hodí?